

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže, soudce Mgr. Bc. Jana Schneeweise a soudkyně Mgr. Věry Jachurové v právní věci

žalobce: **Hlavní město Praha**
se sídlem Mariánské nám. 2, Praha 1
zastoupený advokátem Mgr. Ludvíkem Matouškem
se sídlem Kovářská 12, Praha 9

proti

žalovanému: **Ministerstvo kultury**
se sídlem Maltézské náměstí 1, Praha 1

o žalobě ze dne 26. 9. 2023 na ochranu proti nečinnosti žalovaného

takto:

- I. Žalovaný je povinen meritorně rozhodnout v řízení vedeném pod sp. zn. MK-S 5731/2019 OPP, jehož předmětem je přezkum závazného stanoviska Magistrátu hl. m. Prahy, odboru památkové péče ze dne 22. 2. 2019, č. j. MHMP 354306/2019, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 14 342 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce advokáta Mgr. Ludvíka Matouška.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh řízení před správním orgánem

1. Žalobce se žalobou ze dne 26. 9. 2023 na ochranu proti nečinnosti žalovaného domáhal, aby soud uložil žalovanému povinnost vydat rozhodnutí v přezkumném řízení vedeném pod sp. zn. MK-S 5731/2019 OPP, jehož předmětem je přezkum závazného stanoviska Magistrátu

hl. m. Prahy, odboru památkové péče ze dne 22. 2. 2019, č. j. MHMP 354306/2019 (dále jen „závazné stanovisko“) vydaného ve věci umístění plovoucího zařízení s instalací lavičky Václava Havla u Alšova nábřeží v Praze 1. V žalobě uvedl, že rozhodnutím ze dne 22. 8. 2019 žalovaný zrušil závazné stanovisko ve zkráceném přezkumném řízení. Toto rozhodnutí bylo k rozkladu zrušeno ministrem kultury. Následně bylo závazné stanovisko opět rozhodnutím žalovaného ve zkráceném přezkumném řízení zrušeno, přičemž i toto rozhodnutí žalovaného bylo ministrem kultury na základě rozkladu zrušeno. Poté žalovaný závazné stanovisko zrušil ve standardním přezkumném řízení podle § 97 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), přičemž následný rozklad ministr kultury zamítl. Proti rozhodnutí o zamítnutí rozkladu podal žalobce žalobu, na jejímž základě Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 7. 6. 2022, č. j. 14 A 188/2021-45 zrušil jak napadené rozhodnutí ministra kultury, tak jím přezkoumávané rozhodnutí žalovaného a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný následně rozhodnutím ze dne 10. 11. 2022, č. j. MK 65293/2022 OPP zrušil závazné stanovisko, přičemž ministr kultury k rozkladu žalobce toto rozhodnutí žalovaného zrušil rozhodnutím ze dne 6. 6. 2023, č. j. MK 28043/2023 OLP, které bylo žalobci doručeno dne 14. 6. 2023. Toto rozhodnutí ministra kultury bylo posledním rozhodnutím ve věci samé. Jelikož žalovaný dále nekonal, žalobce podal žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti podle § 80 správního řádu, která byla ministru kultury jakožto nadřízenému orgánu žalovaného doručena dne 25. 8. 2023. I přes tuto žádost se však žalovaný zůstal nečinný. Žalobce tedy bezvýsledně vyčerpal prostředky k ochraně proti nečinnosti, a proto podal žalobu na ochranu proti nečinnosti.

2. Žalovaný ve vyjádření k žalobě soudu navrhl, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl. K namítané nečinnosti podle něj nedochází, neboť po vydání rozhodnutí ministra kultury ze dne 6. 6. 2023, č. j. MK 28043/2023 OLP, kterým byla věc vrácena žalovanému k novému projednání, byly v předmětném řízení učiněny následující úkony: žádost žalovaného ze dne 31. 8. 2023 o odborné posouzení Národního památkového ústavu, odborné vyjádření Národního památkového ústavu ze dne 10. 10. 2023, dne 10. 11. 2023 zaslání tohoto odborného vyjádření právnímu zástupci žalobce s poučením o možnosti se k němu vyjádřit, vyjádření právního zástupce žalobce ze dne 21. 11. 2023 a žádost žalovaného ze dne 12. 12. 2023 o odborné vyjádření Národního památkového ústavu k vyjádření právního zástupce žalobce (v době podání vyjádření k žalobě žalovaný vyčkával na doručení tohoto odborného vyjádření s tím, že následně bude zasláno právnímu zástupci žalobce s poučením podle § 36 odst. 3 správního řádu o možnosti se k němu vyjádřit). Právě uvedené úkony přitom nebyly učiněny v reakci na podanou žalobu.
3. Při ústním jednání před soudem konaném dne 16. 5. 2024 setrval žalobce prostřednictvím svého právního zástupce na svém procesním stanovisku. Odkázal na podanou žalobu a konstatoval, že ve věci dosud nebylo rozhodnuto, přičemž správní řízení bylo zahájeno již v roce 2018. Žalovaný odkázal na vyjádření k žalobě a uvedl, že posledním úkonem v řízení bylo zaslání vyjádření Národního památkového ústavu k vyjádření žalobci. Současně byla žalobci stanovena lhůta k vyjádření v délce 14 dnů, která započala běžet 7. 5. 2024. Žalovaný tedy vyčkával na vyjádření žalobce a poté bude přikročeno k meritornímu rozhodnutí. Právní zástupce žalobce učinil tuto skutečnost nespornou. Uvedl přitom, že zpráva Národního památkového ústavu byla elektronicky podepsána 23. 1. 2024, právnímu zástupci žalobce však byla doručena až v květnu. Žalovaný v závěrečném návrhu poznamenal, že pokud bude soudem stanovena lhůta pro vydání rozhodnutí v délce 30 dnů, může to být na úkor kvality odůvodnění rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

4. Soud při jednání provedl důkaz rozhodnutím Ministerstva kultury ze dne 10. 11. 2022, č. j. MK 65293/2022 OPP, rozhodnutím ministra kultury ze dne 6. 6. 2023, č. j. MK 28043/2023 OLP a návrhem žalobce na provedení opatření proti nečinnosti ze dne 25. 8. 2023. Zbylé důkazní návrhy soud zamítl pro jejich nadbytečnost.
5. Při rozhodování o žalobě soud vycházel z následující právní úpravy:
6. Podle § 79 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), ten, kdo bezvysledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. To neplatí, spojuje-li zvláštní zákon s nečinností správního orgánu fikci, že bylo vydáno rozhodnutí o určitém obsahu nebo jiný právní důsledek.
7. Podle § 81 odst. 1 s. ř. s. soud rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí.
8. Podle § 81 odst. 2 s. ř. s. je-li návrh důvodný, soud uloží rozsudkem správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení a stanoví k tomu přiměřenou lhůtu, ne však delší, než kterou určuje zvláštní zákon.
9. Podle § 71 odst. 3 správního řádu pokud nelze rozhodnutí vydat bezodkladně, je správní orgán povinen vydat rozhodnutí nejpozději do 30 dnů od zahájení řízení, k nimž se připočítává doba
 - a) až 30 dnů, jestliže je zapotřebí nařídit ústní jednání nebo místní šetření, je-li třeba někoho předvolat, někoho nechat předvést nebo doručovat veřejnou vyhláškou osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat, nebo jde-li o zvláště složitý případ
 - b) nutná k provedení dožádání podle § 13 odst. 3, ke zpracování znaleckého posudku nebo k doručení písemnosti do ciziny.
10. Podle § 96 odst. 1 správního řádu usnesení o zahájení přezkumného řízení lze vydat nejdéle do 2 měsíců ode dne, kdy se příslušný správní orgán o důvodu zahájení přezkumného řízení dozvěděl, nejpozději však do 1 roku od právní moci rozhodnutí ve věci.
11. Podle § 97 odst. 2 správního řádu rozhodnutí ve věci v přezkumném řízení v prvním stupni nelze vydat po uplynutí 15 měsíců ode dne právní moci rozhodnutí ve věci. Probíhá-li přezkumné řízení, správní orgán je usnesením zastaví. Usnesení se pouze poznamená do spisu.
12. Smyslem žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu je odstranění stavu, kdy správní orgán zůstává nečinný, ačkoli je vzhledem k uplynutí zákonných lhůt povinen vydat rozhodnutí ve věci samé (osvědčení). Podstatným je tedy to, zda ke dni rozhodování soudu o žalobě trvá namítaná nečinnost správního orgánu, či naopak zda správní orgán povinnost vydat meritorní rozhodnutí (osvědčení) k tomuto okamžiku splnil. Pro úplnost soud dodává, že se žalobou na ochranu proti nečinnosti nelze domáhat zahájení přezkumného řízení; je-li však jednou takové řízení zahájeno (jako je tomu v nynějším případě), je při splnění dalších podmínek možné prostřednictvím žaloby na ochranu proti nečinnosti požadovat vydání rozhodnutí ve věci (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2014, č. j. 4 Aps 7/2013-25).
13. V nyní projednávaném případě soud zjistil, že žalovaný v dosud běžícím přezkumném řízení ve věci závazného stanoviska ke dni vydání tohoto rozsudku nerozhodl, ač jeho předchozí

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

rozhodnutí bylo zrušeno rozhodnutím ministra kultury ze dne 6. 6. 2023, č. j. MK 28043/2023 OLP, přičemž mu věc byla vrácena k dalšímu řízení. Obecně je lhůta pro vydání správního rozhodnutí stanovena v § 71 odst. 3 správního řádu, přičemž soud neshledává důvod, proč by se v tomto ustanovení zakotvená pravidla neměla uplatnit i na přezkumné řízení a v něm vydávané rozhodnutí. Dle názoru soudu tomu nebrání ani lhůty stanovené pro zahájení přezkumného řízení v § 96 odst. 1 správního řádu a pro rozhodnutí v přezkumném řízení podle § 97 odst. 2 správního řádu. Tyto lhůty jsou totiž stanoveny jako propadné, když po jejich uplynutí již správní orgán nemůže přezkumné řízení zahájit, resp. v něm meritorně posoudit zákonnost přezkoumávaného rozhodnutí a jejich zakotvením je sledována zejména právní jistota dotčených osob (srov. § 2 odst. 3 správního řádu), jelikož od určitého okamžiku již nelze pravomocné rozhodnutí v přezkumném řízení posuzovat a stává se tak „konečným“ kromě řádných opravných prostředků i ve vztahu k potenciálnímu přezkumnému řízení. Naproti tomu lhůta podle § 71 odst. 3 správního řádu je koncipována jako pořádková, po jejím uplynutí je správní orgán stále oprávněn i povinen vydat rozhodnutí. Tato lhůta má tedy sloužit k zajištění rychlosti správního řízení (srov. § 6 odst. 1 správního řádu), přičemž v případě jejího nedodržení právní řád poskytuje nástroje, jimiž se lze vydání rozhodnutí v dané věci domáhat (zejm. opatření proti nečinnosti podle § 80 správního řádu a případně i nečinnostní žalobu podle § 79 a násl. s. ř. s.). Soud tedy shrnuje, že oba druhy lhůt (podle § 96 odst. 1 a § 97 odst. 2 správního řádu a podle § 71 odst. 3 správního řádu) se od sebe svou povahou i účelem liší a navzájem se nevylučují (naopak působí vedle sebe).

14. Pro posouzení toho, zda se žalovaný dopustil nezákonné nečinnosti, je rozhodná třicetidenní lhůta ve smyslu § 71 odst. 3 správního řádu (ze správního spisu ani jiných okolností nevyplývá, že by byly dány důvody pro delší lhůtu podle písmen a) a b) dotčeného ustanovení). Ta přitom počala běžet okamžikem nabytí právní moci rozhodnutí ministra kultury ze dne 6. 6. 2023, č. j. MK 28043/2023 OLP (doručeného žalobci dne 14. 6. 2023, přičemž vůči žalovanému jej lze mít za doručené okamžikem jeho vydání, jelikož ministr kultury je toliko funkční složkou žalovaného), kterým bylo rozhodnuto o zrušení předchozího rozhodnutí žalovaného vydaného v přezkumném řízení o závazném stanovisku a věc byla vrácena žalovanému k novému projednání (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010, č. j. 5 Ans 6/2009-82, a ze dne 25. 11. 2011, č. j. 2 Ans 11/2011-95). Z uvedeného je zřejmé, že třicetidenní lhůta pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 71 odst. 3 správního řádu byla dalece překročena, jelikož ke dni vydání tohoto rozsudku žalovaný ani po více než 11 měsících od právní moci rozhodnutí ministra kultury ze dne 6. 6. 2023, č. j. MK 28043/2023 OLP ve věci přezkumného řízení o závazném stanovisku nevydal rozhodnutí. K vydání meritorního rozhodnutí nedošlo ani poté, co žalobce dne 25. 8. 2023 ministra kultury jakožto nadřízený orgán požádal o uplatnění opatření proti nečinnosti ve smyslu § 80 správního řádu. Pro posouzení důvodnosti žaloby přitom není rozhodné, zda žalovaný v řízení učinil ve vyjádření k žalobě vypočtené úkony. Lhůta podle § 71 odst. 3 správního řádu je stanovena pro vydání meritorního rozhodnutí (k tomu směřuje i nečinnostní žaloba), nikoli pro provádění dílčích úkonů v rámci správního řízení.
15. Soud tedy shledal žalobu důvodnou, a proto žalovanému podle § 81 odst. 2 s. ř. s. uložil povinnost ve věci přezkumného řízení o závazném stanovisku meritorně rozhodnout. Ke splnění této povinnosti soud žalovanému stanovil lhůtu v trvání 30 dnů, kterou považuje za přiměřenou okolnostem tohoto případu, zejména pak tomu, že žalobce podal žádost o vydání závazného stanoviska v květnu 2018 a žalovaný nevydal rozhodnutí ve věci ani po

více než 11 měsících od okamžiku, kdy mu byla věc vrácena na základě rozhodnutí ministra kultury ze dne 6. 6. 2023, č. j. MK 28043/2023 OLP. Vzhledem k délce řízení nelze akceptovat tvrzení žalovaného, že stanovení 30denní lhůty k vydání rozhodnutí by mohlo mít negativní vliv na kvalitu odůvodnění rozhodnutí, které je žalovaný povinen vydat. Jedná se standardní lhůtu stanovenou správním řádem pro vydání rozhodnutí. Byl to zákonodárce, kdo lhůtu v této délce ve správním řádu zakotvil a považoval ji tedy za přiměřenou k vydání (kvalitního) správního rozhodnutí.

16. Na posouzení věci nemůže nic změnit ani tvrzení žalovaného, že očekává vyjádření žalobce, které bude muset být následně znovu zasláno Národnímu památkovému ústavu. Úkony tohoto typu není možné donekonečna cyklit, a prodlužovat tak správní řízení. Nelze než zopakovat, že žalovaný byl povinen vydat meritorní rozhodnutí v zákonem stanovených lhůtách, což však neučinil.
17. Žalobce měl ve věci z procesního hlediska úspěch. Soud mu proto v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věta první s. ř. s. druhým výrokem rozsudku přiznal právo na náhradu nákladů řízení spočívajících jednak v zaplaceném soudním poplatku za podanou žalobu (2 000 Kč), dále v odměně advokáta za tři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby a účast na jednání soudu), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činí dle advokátního tarifu 3 100 Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb.), třech paušálních částkách po 300 Kč (§ 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb.) a DPH ve výši 2 142 Kč (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Celková výše nákladů, které žalobci v tomto řízení vznikly, činí 14 342 Kč. Soud tedy druhým výrokem rozsudku uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v uvedené výši, a to ve stanovené lhůtě k rukám právního zástupce žalobce advokáta Mgr. Ludvíka Matouška (§ 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.).
18. Soud závěrem dodává, že žalobci nepřiznal právo na náhradu nákladů vynaložených na podání návrhu na učinění opatření proti nečinnosti ve správním řízení, neboť se nejedná o úkon provedený v soudním řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

Praha 16. května 2024

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.